

ПИШЕ

Дипл. Психолог – психотерапеут, 066 234 777, cecazivkovic@sezampro.rs, www.novihorizonti.rs

Светлана Живковић Симић

ЈЕДАН „СЛУЧАЈАН“ СУСРЕТ С ЉУБАВЉУ

Ово је истинита прича и размишљала сам да ли ово да поделим са вама или не. Међутим, мишљења сам да све што је добро треба делити са другима, јер можда то добро буде добро и за друге и нешто извуку за себе из ове приче.

Ово се дешава 29. 09. 2012. године. Враћала сам се са колегиницом са семинара који је одржан у Друштву психолога Србије у Београду. Селе смо у трамвај код поште у улици 27. марта, и кренуле ка аутобуској станици. Дан је био заиста необичајено топао за ово доба године. Пошто је била субота, наравно да није било гужве. Након пар станица улазе у трамвај два старца, један је добро држећи, а други је носио штап, и ја наравно једном од њих понудим да седне. Он то одбија. Затим понудим и другом да седне који такође одбије. У том тренутку сетим се једног догађаја који се десило када сам била

студент. У градском превозу на вратима је стајао један дека коме су се руке тресле. Ја сам му понудила да седне, а он ми се захвалио уз речи „Хвала ти дете, али мени је тек 83. године“. И тако испричам колегиници ту причу и тада радња почиње да се дешава.

Човек са штапом ме погледа, а очи му сијају и просто играју од неке необичајене радости, ја бих то назвала радост живота и проговара онако шеретски.

„Знаете ми обојица заједно немамо још 200 година“

Коментар ми је био врло симпатичан и осмехнула сам се, и онда се други надовезује.

„Знаете, а ја имам 44. године, а оних других 40 сам отписао, јер оне нису биле моје. Морао сам да будем онакав какви су други желели. Оженио сам се када сам имао 36. година. Знаете посао ми је био такав

да су будно мотрили на мене и ја сам морао да pazим како се понашам. А онда се све променило.“

„А ја имам 92“ додаје човек са штапом. И мени моја унука каже да ћу живети 120 година. А ја кажем да је то мало, без 125 ништа.

Док сам их посматрала тако раздрагане, моје срце је облила нека неописива топлина. Прихватила сам дијалог и надовезала се:

„Па добро ви ћете онда почети да пишете ваше мемоаре у 100-ој години“.

Не, не, то је рано“ – додаје он „У 105-ој“

За то време други старац ме посматра и почиње да прича:

„Знаете ја сам најбогатији човек на свету.... Стварно је тако.“ и понавља ми ову реченицу и други пут. Настаје кратка пауза.

„Ја имам шесторо унучади и троје деце, који су добри људи, здрави, вредни сви раде. Знаете то је моје најваће богатство. Није новац богатство. Мени је жена умрла пре 3 месеца. И шта да смо имали пуно пара, то би једноставно после њене смрти отишло без икаквог трага. И? Ништа. Овако је иза ње остало много тога“

Посматрам га. Његове очи су бистре, живе. Стално се осмехује. Ја у њима видим једну испуњеност и топли-

ну. Након кратке паузе наставља фиксирајући ме погледом. Осећам да заиста имамо један прави, људски контакт, пун разумевања и неког необјашњивог осећања блискости.

„Знаете у животу је најважнија љубав, без љубави нема ништа. Морате волети друге да би они волели вас. Морате давати љубав, да бисте је добили. И то је суштина. Ако немате љубави у себи, ви онда никога не волите, а и вас нико не може волети. Како се може волети неко, ко не зна да воли. Али није само то. Када не волите ви сте онда пуни негативних емоција мржње, зависти, а што је најгоре, само мучите себе. И шта се онда дешава, онда почнете да се разбољевате. Болесни људи су они који немају љубави у себи. И верујте ми то је тако. То је права истина. Ево погледајте мене. Ја сам потпуно здрав човек.“

Затим додаје човек са штапом

„А шта мени фали, и ја сам потпуно здрав“

Бадила сам летимичан поглед да видим шта се дешава око нас. Колегиница врло пажљиво слуша причу, а жена која седи испред мене се укључује у разговор и дели своје искуство да је и она дошла до истог закључка да је љубав све, и да се не треба оптерећивати глупостима у животу. Од када је она то шватила живот јој је много лепши и мирнији.

Што се тиче других присутних, нису показивали никакву заинтересованост за оно што се дешава у овом малом кругу. Вероватно су мислили да је то обично „блебетање“ два старца.

Али то није крај. Прича се наставља

Знаете, стварно то мислим. А овај поред мене (мислећи на човека са штапом) је мој друг из детињства. Ми смо заједно дошли са Кордуна. Мени су у рату побили 17 чланова породице, и ми смо се онда доселили овде.

Када сам ово чула, осетила сам истовремено и тугу, зато што је то имао у свом искуству, али и радост зато што је успео све то да превазиђе, и да пружи другима оно што је највредније – себе и љубав.

И док сам га тако посматрала прошла ми је кроз главу слика многих људи који су стално незадовољни, иако не постоји разлог за то. Сетила сам се колико се оптерећујемо небитним стварима и непрекидно себи стварамо тензију. А у суштини је све тако једноставно. Само треба да се опустимо.

Стигла сам на своје одредиште и док сам излазила рекла сам:

Желим вам још пуно љубави у животу, и да доживите да заједно имате и више од 200. година. То исто желим и вама који читате овај чланак.